

САВРЕМЕНА НАСТАВА У ОСНОВНОМ ОБРАЗОВАЊУ

Доц. др Рефик Трумић³⁴³
Универзитет Привредна академија Брчко

Маја Бабић
Професор њемачког језика и књижевности
ОШ Стеван Немања, Драгаљевац Горњи, Бијељина

Апстракт: Технологије су драматично промијениле начин на који људи прикупљају информације, проводе истраживања и комуницирају с другима широм свијета. Технологија је уклонила препреке на даљину и омогућила је високом образовању да учинковито подучава свакога. Технолошка интеграција се све више користи у настави за побољшање наставе и учења. Овај брзи развој технолошке интеграције представља бољи образац за проналажење нових модела наставе. Сходно томе, он има кључну улогу у учењу и подучавању језичких вјештина. Основни циљ овог рада је да се размотри питања везана за интеграцију технологије у наставном процесу. У овом раду направит ће се компорација традиционалне у односу на савремену наставу, а затим ће се дати основне карактеристике образовања у 21. вијеку. Затим ће се објаснити улога технологије у промовисању учења и на крају споменути препоруке за успјешну интеграцију технологије. Преглед литературе открива да интеграција технологије у учионице значајно побољшава учење и подучавање.

Кључне ријечи: интеграција технологије, учење, поучавање, вјештине, образовање

УВОД

Људи који раде за новооснована предузећа нису једини којима су потребне дигиталне вјештине - све више, индустријски радници у постројењима, особље на административним позицијама и менаџери банака морају бити вјешти и у дигиталном свијету. Наш образовни систем, а посебно начин на који учимо и подучавамо, мора бити прилагођен за нову еру дигитализације. Ово важи за све образовне нивое - од основне школе до стручних школа и универзитета до континуираног образовања.

Сектор образовања за разлику од било ког другог сектора је доживио многе фазе у својој еволуцији. Од тзв. школе у природи у отвореној башти испод дрвећа до затворених предавања у учионици и презентацијског облика подучавања уз помоћ ЛЦД пројектора са додирним заслоном за *online* билешке. Главни разлог употребе технологије јесте развити мотивацију за учење код ученика. Промјене не утичу само на дјецу. Цјеложивотно учење је добило ново значење. Образовне институције широм свијета се суочавају с двоструким изазовом. Оне морају да пруже квалитетно основно и средње образовање како би припремили ученике за радну снагу. Оне такође требају помоћи садашњим и будућим запосленицима да стекну вјештине које ће бити релевантне на тржиштима посла у будућности. Дакле, поставља се питање шта је потребно урадити да бисмо успјели у данашњем брзом, технолошки оријентисаном свијету гдје се захтјеви радне снаге и даље мијењају? Одговор јесте технологија.

У садашњем образовању, многе институције експериментишу и усвајају „комбиновано учење“ у учионицама. Комбиновано учење комбинује наставу под водством наставника са

³⁴³ rtrumic@yahoo.com

висококвалитетним дигиталним образовним садржајима и технологијама које су прилагођене потребама и способностима ученика.

Технологија не мијења само наставни план и програм, већ и трансформира традиционалне парадигме учења. Некада, школовање је подразумијевало учioniце које су водили учитељи са генерализираним приступом. Сада, компјутерски уређаји, дизајнирани да се прилагоде потребама и способностима сваког ученика, предводе ново доба персонализираног учења. Дигитално образовање ће омогућити људима да наставе да учествују у друштвеном животу на самоопређен начин у будућности. Поред тога, дигитално образовање ће осигурати да компаније остану конкурентне. Једноставно речено: са дигиталном трансформацијом, морамо радикално да промијенимо како учимо и шта учимо. То је зато што су дигиталне вјештине постале четврта кључна компетенција поред читања, писања и аритметике.

ТРАДИЦИОНАЛНИ И САВРЕМЕНИ ПРИСТУП У НАСТАВИ

Учити у школи или учioniци данас више није довољно за цјеложивотно учење и стицање важних компетенција. Дјеца и одрасли већ давно су то учили и својим понашањем иду далеко испред догађања и промјена у школству (Cavus, 2010). Захваљујући новим моћним комуникацијским медијима, омогућено је учење било чега, било када и било гдје. Најједноставније објашњење основне разлике између традиционалног и савременог приступа настави је приказано на

Карактеристике традиционалне наставе

Традиционална настава представља такав начин рада у којему је доминантна улога наставника. Традиционалну наставу одликује фронтални облик рада и обично једносмјерна комуникација између ученика и наставника. Ученици у пасивној позицији, су у немогућности да изразе своје жеље, потребе, идеје, мисли и потребе. Ученици су недовољно активни у раду и не могу индивидуално напредовати у складу са својим могућностима, предзнањима, способностима. То веома негативно и не мотивирајуће утиче на сваког ученика.

Данас се занемарује чињеница да школе поред позитивних имају и негативне исходе. Избјегавање рада, фрустрираност дјецe, вршњачко насиље, дефанзивни песимизам и друге исходе образовања данас све више можемо везати за школу. Наравно, све ово није искључиво утицај школе, али засигурно доприноси овим својствима ученика. У традиционалној настави влада ауторитарна комуникација. Ауторитарна комуникација је опћење са хијерархијске позиције.

Особа која је више на хијерархијској лествици, комуницира са подчињенима наредбодавним тоном те његова упуства која имају карактер наредби и не смије се одступати, понашање је потпуно регулирано, искључене су жеље и спонтаност, а присутна је беспоговорна послушност.

Стално преиспитивање циљева учења важна је задаћа стручњака за одгој и учење. Прије стотину и више година идеал доброг ученика описиван је обично реченицом: „Он/она може поновити све што је учитељ/учитељица јучер казивао на сату“ или „Он /она може поновити све што пише у књизи о тој теми!“. Дакле, ученикова успјешност је цијењена према декларативном или репродуктивном знању. Већина питања на која су ученици требали одговорити почињала је упитним ријечима *тко, гдје, када, колико, као и наброји и сл.*

Данас се очекује да из школа излазе особе које су способне рјешавати проблеме, стварати нове информације или друге конкретне производе, које умију градити или стварати предмете уз задовољавајући умјетнички дизајн. Очекује се да дјеца и млади у школи (осим учења неких важних информација!) науче служити се информацијама за рјешавање проблема.

Традиционалној настави не можемо приписати потпуну неефикасност јер она има и својих предности. Зато је не смијемо одбацити, већ морамо задржати оно што је добро и на тим основама градити ефикасније облике рада. Ауторитарна клима негативно утиче на сваког ученик. Ученик осјећа страх према наставнику, те се на тај начин не може развити потпуна личност једног ученика. Ученицима је потребан наставник пун разумијевања и љубави.

Кад улази у разред наставник навлачи маску. Он постаје нетко други, чудни човјек, некакав робот и глумац. То више није онај човјек којег познају изван школе. Они желе с њим природан људски однос, а не однос под маскама. Они би хтјели и у разреду однос човјека са човјеком, а не однос ученика и испитивача, ученика и оцјењивача, ученика и предавача, ученика који не зна ништа и учитеља који зна све.

Карактеристике савремене настава

Под утицајем конструктивизма и става да се ученику знање не може дати, нити директно пренијети, у готовом и унапријед одређеном облику, улога наставника у школи се знатно промијенила. Доминантна улога наставника овдје није да предаје знање, већ да организира и да води процес учења ученика. Знање је индивидуална конструкција сваког појединачног ученика и свако сам, кроз особну активност учења, мора да га контролира (Лаловић, 2009, стр.3).

Модерни школски образовни системи увелико су допринијели обликовању не само појединца него и друштва у цјелини. Свака земља мора се с времена на вријеме укључити у образовну реформу у вези са поучавањем, садржајем и управљањем школским образовањем. Школство би требало ићи у корак са промјенама у друштву. Управо зато у данашњем савременом свијету јавља нам се и савремена настава. Савремена настава требала би допринијети квалитету школског образовања и цјелокупног одгојно-образовног процеса.

Савремена школа ставља ученика у активну позицију и покушава га с јачањем његове индивидуалне активности ставити га у позицију субјекта. Савремена настава усмјерена је на ученика.

Циљ одгоја је свестран развој и оспособљавање младих и одраслих за самосталну, слободну, стваралачку дјелатност, а то је сасвим нешто друго од припремања за одређену професију. То одгојно-образовној дјелатности намеће обавезу да ученик активно учествује у процесу одгојно-образовног рада у школи оспособи за самосталан рад, самоодгој и самообразовање, да у стварању новог налази смисао живота и у развоју својих креативних моћи и своје људскости извор среће и задовољства.

Као реакција на пасиван положај ученика у настави и усмјереност наставника на садржаје програма а не на ученика (дијете), на прелазу из ХИХ у ХХ стољеће појављују се реформски покрети познатији под заједничким називом – „Нова школа“ (Лаловић, 2009, стр. 9).

Ново полазиште синтетизирано је у Русоовој изреци – Вратимо се природи! (Жан, Ж. Русо 1712 –1778). У развоју дјетета најважније је оно што долази из њега самог (природни одгој). Природа дјетета треба да се испољава онаквом каква јесте, а она је увијек добра, само ако јој је омогућена пуна слобода – слобода је увјет одгоја!

Тако савремене настава полази од:

- од интересирања дјетета,
- циљ наставе је развој личности и индивидуалног дјетета,
- користе се активне метода учења. Ученик истражује, пита, учи учење,
- оцјењује се напредак, мотивираност, развој личности, рад,
- унутарња лична мотивација дјетета-активност је награда,
- дијете је личност са осјећајима и својим циљевима, а не само ученик.

Подсјетимо овом пригодом на препоруке Еуропскога парламента и Вијећа о кључним компетенцијама за цјеложивотно учење којима би појединци требали овладати тијekom обавезнога школовања: комуницирати на материнском језику, комуницирати на страном језику, усвојити темељне математичке компетенције те компетенције у знаности и технологији, усвојити дигиталне компетенције, научити како се учи, усвојити друштвене и грађанске компетенције, стећи особине личности које су важне за подузетништво те бити сензибилизирани за културу и друштвену средину у којој ће живјети. Наравно, то подразумијева и усвајање основних људских вриједности по којима се човјек разликује од осталих живих организама (нпр. слободе, истине, љубави, мира, ненасилнога рјешавања

сукоба). Стручњацима за одгој и учење није проблем домислити методичке сценарије и образовну средину у којој ће се такве компетенције и исходи учења моћи постићи. То, свакако, није учионица у којој највећи дио времена ученици сједе, слушају и гледају шта ради или шта говори учитељ (Матијевић и Радовановић, 2011).

У савременој настави користе се различите методе, наставна средства, облици рада који помажу ученику да боље савлада одређено градиво које се тражи од њега.

Ученицима је допуштено да напредују према властитим индивидуалним способностима, што није био случај у традиционалној настави. Битна карактеристика савремене наставе је у томе што је ученик у положају субјекта. Наставник је само посредник између ученика и наставног садржаја.

Битна карактеристика савремене школе лежи у томе да у савременој настави наставник оспособљава сваког ученика за цјеложивотно учење, учи га како доћи до одређених информација, како их што брже пронаћи те на који их начин најбоље употребити. Наставник оспособљава ученике за будуће вријеме, учи их како учити и бити оно што желе, како напредовати према властитим могућностима, те бити оспособљен за изазове у будућности.

Све више се тражи од ученика да знање које посједују умију практично и примјенити. Тражи се знање које ће ученицима у будућности користити и бити потребно за развој његове цјелокупне личности. У томе и лежи сво богатство савремене наставе.

Савремена школска педагогија треба помоћи у конципирању таквог одгоја за будућност који ће афирмирати ученикову иницијативу, самосталност, отвореност духа, неконформизам, критичност, редифиницију, алтернативно мишљење, плурализам идеја, учење у акцији уз надахнуте идеје у којима доминира дух истраживања, трагалаштва, загонетања, одгонетања, радозналости, инспирације, духовитости.

Задатак наставника овдје није да дјетету намеће своје ставове, већ да омогући увјете за самоизражавање, самоиницијативу, једном ријечју – за спонтану и слободну активност сваког појединог дјетета.

И све набројано неће бити довољно за живот и сналажење у блиској будућности. Већ годинама стручњаци упозоравају да школа треба припремати и за сталне промјене. Битно обиљежје рада и живљења у овом времену су сталне и брзе промјене, па одгој треба усмјерити и на оспособљавање за сналажење и прихваћање тих промјена.

Шта мијењати у настави

Окретање парадигмама, партнерству и сарадњишту, прилагодљивости новом времену, брзим промјенама те свеопћој глобализацији са свим њезиним демократским, плуралним, мултидимензионалним, мултикултуралним и интеркултуралним утјецајима који се рефлектирају у одгоју и образовању.

Парадигма ломи устаљене, круте и схематизирание системе, признаје фрагментираност пред цјеловитишћу, поставља метафору умјесто појма, парадигму умјесто крутих теорија.

Количина новог знања се сваким даном све више повећава, а постојеће знање све брже застаријева што доводи до процеса сталног учења, које постаје нужно, укључујући самообразовање и неформално образовање. С тога је лако поставити питање зашто су промјене потребне?

Традиционална, репродуктивном знању усмјерена школа није могла пратити све промјене савременог друштва, те се показало да је за њезин опстанак и развој потребно да брзина учења у организацији буде једнака или већа од брзине промјена у вањском окружју.

Уколико не дође до промјена у образовању које су нужне обзиром на глобални напредак технологије доћи ће до кризе у образовању:

- демографски пораст и повећање броја неписмених,
- нагло интензивирање потражње образовања => преплављеност школа и факултета,
- инертност школског система према вањским промјенама,
- неспособност друштва да најбоље искористи школство и образовни кадар у интересу националног развоја.

Учити у школи или учионици данас више није довољно за стицање за живот и цјеложивотно учење живожних компетенција.

Дјеца и одрасли већ давно су то учили и својим понашањем иду далеко испред догађања и промјена у школству (Cavus, 2010). Захваљујући новим моћним комуникацијским медијима, омогућено је учење било чега, било када и било гдје.

Свједоци смо промјена у образовању широм свијета јер технологија и глобализација су наметнули да школство мора ићи у корак са временом како би дјецу припремили за стварне животне ситуације. Све чешће како код нас тако и у земљама у окружењу спомињу се школске реформе. Што су то школске реформе?

Школске реформе су увијек израз заједничких духовних и политичких стремљења одређеног доба, односно одређене земље. Оне се огледају у :

- измјени структуре образовног састава (циљеви и функција школе у широком друштвеном и економском контексту).

Постоје реформе с обзиром:

- на организацију и администрацију образовног састава,
- с обзиром на дефинирање улога и односа између улога,
- реформе које обухваћају наставне програме.

Учитељи се понекад осјећају заробљено између остваривања курикуларних циљева и задовољавања ученикових потреба.

Све горе наведено опет нас доводи до познатог филозофа и педагога, теоретичара Јохн-а Девеу-а који о школству и образовању каже сљедеће: “У нормалном процесу, на упознавање са знанственим материјалом који је већ другима познат, реагирају чак и млади ученици на необичан начин. Има нечег свјежег, нечег што не би могао предвиђети ни најискуснији наставник, у начину на који они приступају предмету, нарочито у начину како их ставке интересирају. Све ово одбацује на страну као безвриједно, од ученика се плански тражи да приме и понове материјал у потпуно истом облику како га старија особа схваћа. Посљедице овог начина рада јесу да оно што је оригинално у индивидуи, што га одваја од других, остаје неупотребљиво и неупућено”.

А резултат тога јест да врло често ученик излази са знањем које је превише површно да би било знанствено, а превише стручно да би се могло примијенити на свакидашњи живот. То се Девеу-ево полазиште имплицитно јавља на свим подручјима његовог знанственог и професионалног дјеловања, поједностављено речено у свези с односом школе према друштву, односу школе према дјетету и међусобним односима међу врстама школа. А што се, уз остало, одражава и у његовој мисли да “само ако образовање није вањски сјај, подражававање махагонија на обичном дрву, онда је оно заиста пораст маште у њезиној еластичности, у њезиној ширини и човјекољубљу, све док живот којим појединци живе не буде прожет животом природе и друштва. Када природа и друштво буду могли живјети у разреду, када методе и оруђа наставе буду подчињени садржају искуства, тада ће бити и могућности да се ово изједначење остваре, а образовање постане лозинком демократије”

Остаје нам да закључимо да су промјене у настави нужне. Сваки наставник би требао да настоји докучити жеље ученика, њихове интересе али и могућности без обзира на наставни програм, јер исти такођер дозвољава одступања и развој креативност наставника у корист ученика.

Један од начина да се подигне квалитет образовања је дигитализација. Ево зашто:

- Подстиче самостално учење: Дигитализација омогућава персонализовано учење јер ученици могу да користе свој избор дигиталних уређаја. Академски потенцијал, снаге, слабости и темпо учења сваког ученика могу се узети у обзир. Такође отвара канале комуникације, омогућавајући ученицима да добију више пажње, као и да им омогуће да прате напредак у току образовања и идентификују области побољшања.

- Приступ високом образовању: Дигитализација отвара могућност високог образовање људима који живе на удаљеним локацијама. Слично томе, дигитализација, путем онлине учења, омогућава ученицима да приступају својим лекцијама када желе и уче својим темпом.
- Побољшава разумијевање: Алати и видеозаписи виртуалне стварности могу се користити како би се студентима помогло да користе платформе за е-учење на више мобилних уређаја за интеракцију изравно са студијским материјалом. За едукаторе то је благодат, јер проширена стварност може помоћи наставницима и тренерима у објашњавању и извођењу задатака.

Дигитализација пружа флуидност образовном сектору тако што постаје додатна рука система који је доступан свим ученицима и студентима у складу са њиховим индивидуалним потребама. Док традиционални образовни систем има јединствен приступ, *e-learning* и дигитални образовни алати могу се прилагодити и обликовати према способностима, интересовању и разумијевању ученика, како би они боље схватили наставне садржаје.

ПРЕДНОСТИ УПОТРЕБЕ ТЕХНОЛОГИЈЕ У НАСТАВА

Употреба технологије помаже ученицима да се укључе и уче на основу својих интереса. Опширно је прихваћена за подучавање енглеског језика у модерном свијету. Технологија задовољава и визуелна и слушна чула ученика (Solanki & Sumlel, 2012). Поурхосеин Гилакјани и Лаи Меи (Pourhosein Gilakjani & Lai-Mei, 2012) разрадили су да јединствене могућности које технологије пружају доносе нове алате, приступе и стратегије у настави и учењу језичких вјештина. Технологије су све више распрострањене, утичући на многе аспекте нашег друштвеног и радног живота, и многе од наших активности у слободно вријеме.

Постоји неколико начина на које се иновативна технологија може користити у процесу наставе и учења:

- **Учење је забавно** - Није важно да ли технологију користимо у другом, четвртном или старијем разреду, сви ученици воле да се забаве и да им час буде занимљив. У модерном свијету, постоји много могућности за играње и могу се примијенити у наставно процесу. То могу бити различите презентације или квизови који помажу у обради нове наставне јединице или понављања усвојеног садржаја. Употреба технологије у настави засигурно ће наставни процес учинити много ефикаснијим и занимљивијим.
- **Позивање гостију** - У 21. вијеку, технолошки алати као што је *Skype* могу олакшати позивање стручњака из различитих области у учионицу како би помогли ученицима да разумију занимање којим се ти стручњаци баве. Њихова локација сада више није препрека. Засигурно би такви часови били веома интересантни за ученике и одржали њихову пажњу.
- **Развија креативност код ученика** - Ово је још једна предност кориштења технологије у настави. Ученици самостално могу израђивати реферате путем презентација и на тај начин развити своју машту и креативност. А исто тако уз помоћ различитих презентација могу се у разреду организовати занимљива такмичења.
- **Подстиче тимски рада** - Уз помоћ технологије, може се дозволити ученицима да креирају мале групе у разреду и раде на пројекту или задатку и на тај начин уче ново наставно градиво. На тај начин ученици би могли да науче како да раде, како да оцјењују једни друге па ће и овај процес бити далеко занимљивији.

Једна од основних предности употребе технологије у настави јесте да ако се примјењује на одговарајући начин може учење учинити забавнијим. Ако ученици имају много наставних садржаја који су им занимљиви, они ће бити укључени у наставни процес што ће им помоћи да

боље разумију материјале за учење. Осим тога, када су лекције забавне за ученике, они ће бити више мотивирани за сарадњу са наставником. Да би наставници могли ефикасно интегрirati технологију, они би требали знати како на одговарајући начин је користити и како научити своје ученике да је користе тачно.

Многи истраживачи су изјавили да се технологија може користити као наставни алат у вјештинама подучавања и учења. Према Pourhosein Gilakjani (Pourhosein Gilakjani 2013), када говоримо о инструкцијама, образовању или питањима обуке, морамо узети у обзир важну улогу технологије. Истраживачи су наставили да примјена технологија у образовању отвара нову област знања и пружа алат који има велики потенцијал за промјену постојећих наставних метода.

Када користе технологију, ученици не само да контролишу свој властити процес учења, већ и имају приступ додатним информацијама преко којих њихови наставници не могу да контролишу (Pourhosein Gilakjani, & Sabouri, 2014).

Дигитализација у образовању се такођер показала као прави начин за уштеду ресурса. *Online* платформе за испитивање ограничиле су нерационално трошење папира, директно ограничавајући сјечење дрвећа. Тако се дигитализација образовне индустрије у 21. стољећу показала као благодат нашег друштва.

Постоје неки важни разлози за интеграцију технологије у наставу. То су:

- Употребом технологије у настави лакше се остварују постављени циљеви у Наставном Плану и Програму.
- У информатичком добу, постоји изразита потреба за информатичким описмењавањем.
- Ученици су боље мотивисани за рад.
- Ученици уче на који начин могу пронаћи информације у свијету који је богат информацијама.
- Ученици развијају компјутерску писменост користећи различите компјутерске вјештине као дио процеса учења.

Према Биллингсу и Матхисону (Billings & Mathison, 2011), постоје два разлога због којих образовне технологије помажу у подизању постигнућа ученика. Први разлог је да она помаже у ангажовању ученика у настави. Други је да ученике мотивише да учествују у образовним задацима.

ЗАКЉУЧАК

Технологија непрестано ремети скоро све области нашег живота, резултирајући сталним помацима у свим сегментима нашег друштва. Образовни сектор није изузетак. Дигитализација је без сумње промијенила наш образовни систем, али не можемо рећи да је она умањила вриједност нашег старог учења у учионици. Најбољи дио дигитализације образовања у 21. стољећу је да је он у комбинацији са аспектима оба; учење у учионици и методе *online* учења.

Данашњи ученици желе да увијек имају приступ мрежи и ресурсима, гдје год се налазили, за дубље и флексибилније искуство учења. Традиционални ригидни начини наставе у учионици не могу инспирирати ученике чији је *online* живот изван учионице динамичанији.

Ограничен или никакав приступ технологији ће резултирати већом подјелом између одређених категорија ученика. У исто вријеме, без технологије коју многи млади људи узимају здраво за готово у свакодневном животу, ученици неће бити у могућности остварити свој максимум, што може довести до мањег ангажмана и нижих нивоа знања код ученика. Кључно је и то да би потенцијални будући успјех ученика могао бити озбиљно угрожен недостатком техничког знања.

Ипак, са правом технолошком платформом, школе почињу да стварају окружења за учење „дигиталне“ генерације која ефикасно припремају ученике за будућност нудећи приступ алатима који ће им пружити и задовољавајуће искуство учења.

Дигитална технологија може пружити оквир за подршку новим приступима учењу који ангажују ученике, подстичу нове изворе прихода, смањују оперативне трошкове и чувају високо цијењене школске брендове и углед. На примјер, способност да се повеже са спољним стручњацима или чак са предавачима са другим школама.

Од видео-снимљених предавања до *online* приступа материјалима, ученици, могу “похађати” часове било гдје, било када, било којим уређајем. Подразумијева се да технолошка инфраструктура мора бити стабилна, сигурна и поуздана, међутим, ефективна дигитална трансформација није само технологија. То захтијева спремност да се технологија усвоји на нове начине, изван административног процеса. Она мора бити континуирана и еволуцијска како би се побољшало подучавање и учење, подржали пословни процеси и побољшала ефикасност.

ЛИТЕРАТУРА

1. Billings, E., & Mathison, C. (2011). I get to use an iPod in school? Using technology-based advance organizers to support the academic success of English Learners. *Journal of Science Education Technology*, 21(4), 494-503. <https://doi.org/10.1007/s10956-011-9341-0>
2. Cavus, N. (2010). *A Study to Investigate the Opinions of Instructions on Mobile Learning*. Paper presented at the International Future-Learning Conference on Innovations in Learning for the Future 2010: e-Learning (3rd, Istanbul – Turkey, may 10-14, 2010). (ED512166).
3. Лаловић, З. (2009). Наша школа - Методе учења/наставе у школи. Подгорица: Завод за школство.
4. Матијевић, М. (2014). Учитељи, наставници и педагози између циљева и евалуације у настави. Загреб: Учитељски факултет Свеучилишта у Загребу. Педагогјска истраживања, 11 (1), стр. 59-76.
5. Матијевић, М. и Радовановић, Д. (2011). Настава усмјерена на ученика. Загреб: Школске новине. Madhumathi, C., & Ganapathy, G. (2013). An academic cloud framework for adapting e-learning in universities. *International Journal of Advanced Research in Computer and Communication Engineering*, 2(11), 4480-4485.
6. Pourhosein Gilakjani, A. (2013). Factors contributing to teachers' use of computer technology in the classroom. *Universal Journal of Educational Research*, 1(3), 262-267.
7. Pourhosein Gilakjani, A., & Lai-Mei, L. (2012). Teachers' attitudes toward using computer technology in English language teaching. *Theory and Practice in Language Studies*, 2(3), 630-636. <https://doi.org/10.4304/tpls.2.3.630-636>
8. Pourhosein Gilakjani, A., & Sabouri, N. B. (2014). *Role of Iranian EFL teachers about using Pronunciation Power Software in the instruction of English pronunciation*. *English Language Teaching*, 7(1), 139-148.

MODERN TEACHING IN PRIMARY EDUCATION

Abstract: *Technologies have dramatically changed the way people gather information, conduct research, and communicate with others around the world. Technology has removed barriers to distance and has enabled higher education to effectively teach everyone. Technology integration is increasingly used in teaching to improve teaching and learning. This rapid development of technological integration is a better pattern for finding new teaching models. Consequently, it plays a key role in learning and teaching language skills. The main goal of this work is to consider issues related to the integration of technology in the teaching process. In this paper, a comparison of traditional and modern teaching will be made, and then the basic characteristics of education in the 21st century will be given. Next, the role of technology in promoting learning will be explained and finally recommendations for successful integration of technology will be mentioned. A review of the literature reveals that integrating technology into classrooms significantly improves learning and teaching.*

Keywords: *technology integration, learning, teaching, skills, education*